

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 198/05-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť U., s. r. o., so sídlom B., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Obdo 20/04 z 12. augusta 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť U., s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2004 doručená sťažnosť U., s. r. o., so sídlom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Obdo 20/04 z 12. augusta 2004.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že Okresný súd Banská Bystrica v právnej veci navrhovateľa M. J. - RTV proti sťažovateľovi ako odporcovi uznesením č. k. 63 NcCbP 4/03-35 z 9. januára 2004 nariadil predbežné opatrenie, ktorým

1) uložil sťažovateľovi „ako prevádzkovateľovi retransmisie zaradiť do vysielania základnej programovej ponuky v rámci svojho oprávnenia na retransmisiu programové služby navrhovateľa ako vysielateľa s licenciou, a to bezplatne“,

2) uložil navrhovateľovi v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia podať žalobu vo veci samej,

3) uložil sťažovateľovi nahradiť navrhovateľovi trovy konania.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, a to najmä s odôvodnením, že súd prvého stupňa vydal predbežné opatrenie vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu, že vo veci rozhodol miestne nepríslušný súd a že prvostupňové rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd uznesením č. k. 43 Cob 66/04-59 z 19. marca 2004 uznesenie prvostupňového súdu v prvých dvoch bodoch potvrdil.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov. Najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. Obdo 20/04 z 12. augusta 2004 dovolanie sťažovateľa odmietol na základe právneho názoru, že dovolanie proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu nie je prípustné s odkazom na § 239 ods. 1 až 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa právneho názoru sťažovateľa „V prípadoch väd konania podľa ustanovenia § 237 O. s. p. prípustnosť dovolania proti uzneseniu nie je založená ustanovením § 239 ods. 1 alebo ods. 2 O. s. p. (dovolanie je prípustné podľa § 237 O. s. p. bez ohľadu na formu rozhodnutia odvolacieho súdu), neuplatní sa preto ustanovenie § 239 ods. 3 O. s. p., ktoré inter alia ustanovuje, že podľa ustanovení § 239 ods. 1 alebo 2 O. s. p. nie je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak ide o uznesenie o predbežnom opatrení.“.

Opierajúc sa o citované sťažovateľ v sťažnosti konštatuje, že „*dôvod pre odmietnutie dovolanie nebol daný*“, a preto „*dovolací súd porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky*“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vydal tento nález:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. Obdo 20/04 zo dňa 12. 8. 2004 porušil právo spoločnosti U., s. r. o., so sídlom B., IČO:... , zapísanej v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sro, vložka č.:... , na súdnu ochranu, zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 2 Obdo 20/04 zo dňa 12. 8. 2004 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Spoločnosti U., s. r. o. sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť spoločnosti U., s. r. o. trovy konania do 15 dní od právoplatnosti nálezu na účet advokáta JUDr. M. K., B..“.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie v súdnom konaní možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však len také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl., § 102 Občianskeho súdneho poriadku), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami.

Sťažovateľ (podobne ako hociktorý iný účastník občianskeho súdneho konania) musí byť pripravený na to, že pomery účastníkov konania sa môžu dočasne upraviť predbežným opatrením ako zabezpečovacím prostriedkom. Obsah tohto predbežného opatrenia nemusí byť (ako to vyplýva z rozhodovacej praxe všeobecných, občianskoprávných súdov) v celom rozsahu adekvátny výsledku právoplatne skončeného konania ani presne vymedzeným podielom spoluvlastníkov na spoločnej veci.

Tento účel sa dosahuje bez ujmy na práve na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú rozhodnutím súdu vo veci samej (rozsudkom). Nariadenie predbežného opatrenia v žiadnom prípade podľa názoru ústavného súdu nevylučuje, aby všeobecný súd poskytol v konečnom dôsledku ochranu - za splnenia zákonných predpokladov - aj právam, ktorých porušenie navrhovateľka namieta vo svojom podnete.

Sťažovateľ je rovnako oprávnený navrhnúť aj zrušenie predbežného opatrenia, ak podľa neho pominuli alebo vôbec neexistovali dôvody na vydanie napadnutého uznesenia o predbežnom opatrení. Možnosť dosiahnuť zrušenie predbežného opatrenia vyplýva priamo zo zákona (§ 77 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Ústavný súd pri rozhodovaní o svojej právomoci v tejto veci rešpektoval doterajšiu konštantnú judikatúru (II. ÚS 122/95), II. ÚS 37/00), v zmysle ktorej ochranu pred porušením práv fyzickej osoby a právnickej osoby poskytuje len vtedy, ak sa nedá dosiahnuť iným, zákonom upraveným spôsobom alebo pred iným štátnym orgánom

(súdom). Sťažovateľ však návrh na zrušenie predbežného opatrenia nepodal. Navyše, ústavný súd vzal zreteľ aj na to, že obsah predbežného opatrenia nevylučuje právo na meritórnú ochranu tých práv, ktorých porušenie sa namietlo v podnete, pretože predbežné opatrenie je len zabezpečovacím civilnoprocesným prostriedkom, ktorý nemôže byť prekážkou uplatnenia nároku na súdnu ochranu konečným rozhodnutím vo veci samej.

Z tohto dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 2005